

което раздмбхз, колкото отз искренбйшато прїлтелско перд са писале кз менє, твоего прїлтела, който кз настоящее време живбй кз странна земля: твоего писмо колкото ма є радостотворїло и возвеселило, то ни є възмбжно, никакз, да го свстоателнє предстакла и испїша! свбче то само казвамз: зацїд и отз менє то сбшото послбдова (бкончанїе слбва) понєже мдроствзкамз, каквото мдроствзкате, и жалбл, каквото желбешз, до совершителното мое, скончанїе.

На прїлтелската ти любовь

Вегдашный дрѣгз

П. К.

Трекожеленный соученїче!

Премного скорба за молта нємошь, и за многїи дрѣгїи причїны, отз който днєсз ми стана приплтствїе, за да не мбга да дбїда, кз оучилищито на слбшанїето на днєшното оученїе, на набката, оу който часз дїешз прїл малкото ми писмо, мблимз тл, да ми испроводишз, на днєшното чтенїе толкованїето, и вбша словєсность катд совершїшз, стори трѣдз, и дойдї до дома ми, за да мл посбтишз, и дасл поразговорїме самї. За то вѣ чакамз, сз келїко желанїе, за дасл именбвамз вслкогажь.

"Искренный твої соученїкз.

Д. П.